

hvor vidt Ministeren har haft en saadan vel grundet Overbevisning; men jeg tilstaa, at jeg ogsaa i saa Henseende maa sympathisere med det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds (Sagd) og sige, at naar man ikke vil nøies med 6 Vidners beedigede Forklaring om, at den Vedkommende har gjort sig skyldig i det Forhold, hvorom der tales, naar man ikke vil anse det for et tilstrækkeligt juridisk Bevis, ved jeg ikke, hvorledes det nogenfinde kan ventes, at et Bevis kan tilveiebringes, som skulde kunne tilfredsstille. Dernæst er der en anden Misforstaaelse, paa hvilken jeg tror, det vil være rigtig at henlede Opmærksomheden. Det er nemlig blevet sagt, at det, hvori denne Embedsmand havde gjort sig skyldig, ikke var strafbart, og at det derfor heller ikke kunde være berettiget at tilbele ham en Rettesættelse. Dette er ogsaa en Misforstaaelse. Der kan være Ting, som ikke ere strafbare, men som dog egne sig til at behandles ved Hjælp af en Rettesættelse. Den ærede Minister har saaledes oplyst, at der blandt de Pligter der paahvile Almuefolelererne, ogsaa er den, at beslitte sig paa et beskædent Væsen. Dersom nu nogle af denne Stands Medlemmer ikke iagttagte denne dem ved Loven paalagte Pligt, vil der ikke kunne være Tale om, at dette skulde kunne belægges med Straf. Man har her et Forhold, som paa ingen Maade er strafbart, men som dog efter Omstændighederne maa kunne berettigede de Vedkommendes overordnede Dyrighed til at give dem en Tilrettevisning; dette tror jeg, Ingen vil drage i Tvivl. Det staa saaledes aldeles fast og kan ikke være Tvivl underkastet, at et Forhold, uagtet det ikke egner sig til at belægges med Straf, dog kan være et saadant, som er utilbørligt for en Embedsmand og som derfor kan afgive en passende Anledning for hans overordnede Dyrighed til en Indskriben. Det er overhovedet mærkeligt nok under denne Forhandling at høre en Argumentation, som gaar ud paa, at en Embedsmand bør have Krav paa den retslige Beskyttelse, der tilkommer Borgerne i Almindelighed, da dette Synspunkt er helt modsat det, som navnlig fra Flertallets Side ved andre Leiligheder er gjort gjældende. Naar det saaledes fra den Side, hvortil jeg hører, er blevet paastaet, at Embedsmandens Krav paa Vedelag ikke havde noget med hans Embedsgjerning at bestille, og at der ikke fra Administrationens Side kunde være nogen Bønselighed ved at tillægge Embedsmanden den samme retslige Beskyttelse tiend Hensyn til hans Krav paa Vedelag, som tilkommer alle Landets

øvrige Borgere, er det med stor Styrke blevet gjort gjældende fra Flertallets Side, at Embedsmanden stod i et ganske særligt Forhold til Statsmagten og Ministeriet; at han isølge Sagens Natur maatte være i en særegen Afhængighed af Ministeriet, at Ministeren var Embedsmandens naturlige Børge, at man derfor rolig og godt kunde betroe Embedsmandens Interesse til Ministeren, og at det var aldeles overflødig her at paakalde Domstolens Mellemkomst. Det er den Opfattelse, som ved saadanne Leiligheder er bleven gjort gjældende af Flertallet; men som jeg tror at kunne sige staa i en diametral Modsetning til den Opfattelse, der nu ved denne Leilighed gjøres gjældende. Det forekommer mig overhovedet, at der ikke kan være nogen Tvivl om, at Embedsmandens Stilling med Nødvendighed medfører, at han staa i en vis Afhængighed til Ministeriet. Det kan være Tvivl underkastet, hvor vidt denne Afhængighed bør være større eller mindre; der kan være Tvivl om, hvor man skal drage Grænsen; men der kan ingen Tvivl være om, at han i visse Forhold maa være anderledes stillet end Statsborgeren i Almindelighed, og at det paa ingen Maade kan være rigtig at sige, at den Ret, enhver Forbryder har, maa Embedsmanden som saadan isølge Forholdets Natur ogsaa kunne gjøre Fordring paa. Der kan, som sagt, være Tvivl om, hvor vidt Embedsmandens Afhængighed bør strække sig, og hvor vidt det er forsvarligt fra et Ministeriums Side at skride ind imod Embedsmand med de forskjellige Midler, der staa til Ministeriets Raadighed, og hvoraf det lempeligste, som sagt, er Rettesættelse og det strengeste Afstedigelse. Jeg tror, at den ærede Kultusminister havde Ret, naar han sagde, at et Ministerium ikke, fordi en Embedsmands politiske Virksomhed ikke stemmer med Ministeriets Onsker, bør tillade sig at skride ind imod denne Embedsmand enten paa den ene eller paa den anden Maade. Jeg skal dog tillade mig at minde om, at Meningerne ogsaa her kunne være forskellige, og efter hvad man har hørt og læst, have endog ansætte Politikere udtalt sig for, at det, saafremt Statens Lov krævede det, for Gy. for at tilveiebringe en overensstemmende Afstemning i Folkethinget og Landstinget, vilde være i sin Orden, at Ministeriet sagde til de paagjældende Embedsmand i Landstinget: De kunne gaa, naar De ikke stemme saaledes, som Ministeriet ønsker, og at Følgen da vilde blive, at Embedsmændene vilde bukke og stemme, som Ministeriet ønskede. Jeg tror, som sagt, at dette er